

De arbeidersdemocratie is het cruciaal punt van de arbeidersmobilisatie

Veel werkers kijken naar Frankrijk, de stakingen en de betogingen tegen de hervorming van pensioenen die de regering Macron wil opleggen. Op 5 december, na de oproep van enkele vakbonden, zijn tussen 800.000 en 1.500.000 mensen op straat gekomen. Bij de SNCF, bij de RATP en in veel scholen duurt een massale staking al 12 dagen.

De pensioenhervorming is de druppel die de emmer doet overlopen. Dit is de maatregel te veel, die boven de geblokkeerde lonen komt, boven de verminderde premies, de onderbemanning en het gevaar van ontslagen. De dagen van 5, 10 en 12 december hebben ook alle categorieën van loontrekkenden gemobiliseerd: werkers uit de privé en uit de overheid, uit kleine of grote handelsbedrijven, uit de staalsector, uit de landbouw, de chemie of de automobiel... Wat alle betogers uitgedrukt hebben, is de noodzaak om allemaal samen te strijden.

Tegenover zo'n ruime mobilisatie zit de regering Macron, die gisteren zo arrogant was, nu blijkbaar onder druk.

Terwijl de lonen van de ambtenaren al bijna 10 jaar bevroren worden, belooft ze plots opslag voor de leerkrachten... in één jaar. Maar Macron is geen Kerstman geworden, hij probeert alleen de beweging te verdelen en de syndicale leidingen aan de onderhandelingstafel aan te trekken.

De krachtmeting is dus begonnen. Honderdduizenden

werkers zijn in de mobilisatie gekomen: ze zullen veel moeilijkheden moeten overwinnen en veel hinderlagen doorzien.

De valstrik van de syndicale leidingen bij voorbeeld die, vanaf het moment dat er een schijnakkoord op tafel zal liggen, de mobilisatie zullen stoppen met steunen!

Het is dus belangrijk dat iedereen zoveel betrokken mogelijk wordt. Daarom moet de staking democratisch georganiseerd worden. In algemene vergaderingen waar iedereen kan spreken en waar alle acties bij handopsteken gestemd worden, kunnen de werkers hun mening collectief vormen en kunnen ze samen beslissen over de staking en de acties.

Om

deze democratie volledig en werkelijk te maken moeten de vergaderingen van stakers niet alleen over beslissingen stemmen.

Ze moeten ook zich de middelen geven om deze uit te voeren. In sommige sectoren, in het bijzonder bij de

RATP en de SNCF, hebben werkers hun stakingscomité verkozen. Die organiseert alles wat door de vergaderingen beslist is, onder hun controle.

Dit

heeft al mogelijk gemaakt om plakkatens in de betogingen te zien die door de werkers zelf bedacht en gemaakt zijn en ook om op bezoek te komen bij andere bedrijven om over de staking te praten onder werkers uit verschillende sectoren. Zo'n democratische werking van de staking

stelt de werkers in staat om collectief te handelen en vertrouwen te krijgen in hun eigen capaciteiten.

Ook

al deze beweging de nodige krachtsverhouding niet zou bereiken om de hervorming simpelweg te zien verdwijnen, zullen deze stakers ten minste deze ervaring

gekregen. Ze zullen beter bewapend worden voor de toekomstige strijden.

Een

ruime ontwikkeling van deze democratische organisatie van de staking is de voorwaarde om de beweging voort te zetten, ook al zullen de syndicale leidingen klaar staan om die te verkwanselen tegen restjes, zoals het zo vaak het geval geweest is.

Arbeidersdemocratie

doen leven is een strijd in de strijd. In Frankrijk zoals hier is het precies deze controle op de strijd door de werkers zelf die de syndicale leidingen het meest vrezen. Als de werkers inderdaad hun strijd zelf leiden tegen het patronaat, zullen de permanenten hun bevoorrechte plaats van advocaat, onderhandelaar, bemiddelaar verliezen. Daarom hebben de syndicale apparaten debatten door monologen vervangen, en plakkatens en eisen die collectief worden beslist door klappers.

Syndicale bureaucraten zorgen ervoor dat de werkers, zelfs als ze staken, toch op de plaats blijven die door het kapitalistische systeem wordt gegeven: de plaats van iemand die werk uitvoert en die niet door zichzelf mag denken, iemand die de chefs moet gehoorzamen.

Met

de arbeidersdemocratie hervatten is de voorwaarde om het enorm groot revolutionair potentieel van de arbeidersklasse te laten ontwikkelen! En dit is wat we vanaf nu kunnen leren van de beweging in Frankrijk. Want bij ons, vroeger of later, zal ook een maatregel te veel de emmer doen overlopen.